

Arrest

nr. 172 651 van 28 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2014 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek tot verlenging van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 februari 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Verzoeker werd op 6 september 2011 gemachtigd tot een voorlopig verblijf.

1.3. Het voorlopig verblijf werd op 21 september 2012 verlengd voor de duur van 1 jaar.

1.4. Verzoeker diende op 17 juli 2013 een verzoek in tot verlenging van het voorlopig verblijf.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 10 april 2014 een beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek tot verlenging van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker werd hiervan op 21 mei 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"V.(...), V.(...) (R.R.: (...))

geboren te (...)

op (...)

A.(...), A.(...)

R.R.Nr: (0)(...)

Geboren te (...) op (...)

V.(...), G.(...) R.R.Nr: (0)(...)

Geboren te (...)

op (...)

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

Onder verwijzing naar de aanvraag die bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 03/02/2010. Dat dit verzoek door onze diensten op 06/09/2011 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden:

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 04/04/2014), hij concludeerde dat:

'Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.'

'De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.'

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

- 1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
- 2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene/n dient door uw diensten te worden ingehouden.”

1.6. Eveneens op 10 april 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 21 mei 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

Naam + voornaam: V.(...) V.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 10.04.2014.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Het beroep werd niet op de rol geplaatst voor zover het werd ingediend door de echtgenote van verzoeker en hun meerderjarige dochter aangezien het rolrecht, dat in de beschikking van 9 juli 2014 gevraagd werd, niet werd gekweten.

2.2. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over het voorwerp van het beroep

3.1. Blijkens de bijlagen bij het verzoekschrift wenst verzoeker zowel de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek tot verlenging van de machtiging tot verblijf van 10 april 2014, thans de eerste bestreden beslissing, als het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, aan te vechten.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift enkel richt tegen de eerste bestreden beslissing en geen enkel middel ontwikkelt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het verzoekschrift dient een ontvankelijk middel te bevatten. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het verzoekschrift tot gevolg (RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

3.3. Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in vier onderscheiden middelen telkens de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van de motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn middelen het volgende:

“Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat een grondig onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand, eerder dan zomaar zonder enig diepgaand en persoonlijk onderzoek, zomaar afwijzend te gaan beslissen op basis van de argumentatie die ronduit tegenstrijdig is, minstens het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat vooreerst dient vastgesteld te worden dat het laatste medisch attest waarmee rekening wordt gehouden dateert van juli 2013 terwijl de huidige beslissing dateert van negen maanden later..

Dat er nochtans tal van medische stukken zijn;

Dat uit het advies van de arts-adviseur ondermeer blijkt dat verzoeker in het verleden werd getroffen door een hartinfarct, herhaaldelijk, en dit op een ogenblik dat hij reeds in België verbleef, en waarvoor hij tot op heden gevolgd wordt en waarbij er steeds het risico bestaat dat verzoeker zal hervallen.

Dat verzoeker tot op heden voor deze medische problematiek wordt behandeld en er gezocht wordt naar de meest passende behandeling.

Dat verzoekster dienaangaande nog verschillende attesten voorlegt inzake deze behandeling die loopt.

Dat door de arts-adviseur zelf ten onrechte wordt gesteld alsof er op heden niet langer acute periodes zijn en de toestand stabiel is en hij daarom geen probleem meer zou stellen.

Dat er wel degelijk nog behandeling aan de orde is met dagdagelijks risico voor herval.

Dat door de al te simplistische en niet gestaafde bewering dat er geen acuut risico meer aan de orde is, al te gemakkelijk wordt overgegaan tot de afwijzing van de aanvraag van verzoeker.

Dat bovendien deze eenzijdige bewering geenszins gestaafd wordt met medische literatuur.

Dat er op basis van standaardargumentatie wordt gemotiveerd dat er niet langer verblijfsmachtiging kan verleend worden aan verzoekster, dit in strijd evenwel met de dagdagelijkse realiteit waarbij een hartinfarct op elk moment kan optreden en de situatie wél slecht kan evolueren en bovendien het risico zich ook op elk ogenblik effectief kan voordoen.

De arts-attaché dient ook zelf zijn verplichtingen terzake na te komen, en bij twijfel, of bij een gebrek aan voldoende informatie, ook zelf de nodige stappen te ondernemen teneinde bijkomende informatie te bekomen.

Art. 9 TER VW vermeldt uitdrukkelijk dat de arts-attaché gebeurlijk zelf de nodige onderzoeken kan doen en gebeurlijk zelf een specialist kan inschakelen. Er kon ook altijd contact genomen worden met de behandelende artsen van verzoeker.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder één persoonlijk gesprek en op basis van eenzijdige assumpties, dan eensklaps, te gaan poneren er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland terwijl er een veelheid aan attesten voorliggen die het tegendeel aantonen.

Deze assumptie is totaal verkeerdelijk in die zin dat thans de medische toestand van verzoeker niet zomaar is opgelost, wel integendeel, er sprake is van een levenslange noodzaak tot behandeling.

Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing rekening gehouden met alle relevante elementen, weze alle medische verslagen bij het nemen van de beslissing, en in de eerste plaats niet met de actuele medische toestand van verzoeker, de actuele problemen en de behandeling ervan.

Het is duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan door te gaan afwijzen blijkbaar omdat het één en ander naar de door de arts-adviseur gehanteerde maatstaven al lang genoeg zou hebben geduurd.

Er is nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van verzoeker gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.

Verzoekende partij bekwam nooit enige beoordeling van zijn actuele medische aandoening, hoewel deze uiteraard ten eerste haar belang heeft bij de beoordeling van zijn dossier en meer specifiek haar actuele medische toestand.

Dit totaal gebrek aan allesomvattend grondig onderzoek van de medische toestand van verzoeker door de arts van verwerende partij, doch integendeel het blijkbaar beperken van het onderzoek tot de stelling dat alles gestabiliseerd is en niet meer risicovol, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Dat de beslissing behept is met schending van de materiële motiveringsplicht.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag ongegrond zou zijn omdat de ziekte van verzoeker niet meer kan weerhouden worden als een grond om verblijfsvergunning te bekomen zoals voorzien in Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 04.04.2014.

In dit advies wordt geponeerd dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat wordt behandeld, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland.

Deze argumentatie is nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet alleen een grondig onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische toestand van de betrokkene doch tevens dat lopende behandelingen niet zomaar worden op de helling gezet door zonder enig concreet voorstel te gaan stellen dat verzoekster naar haar land van herkomst kan uitgewezen worden aangezien er daar mogelijkheden zijn om haar te behandelen.

De arts-attaché dient heel concreet aan te duiden in welke instelling, bij welke dokter verzoeker zich kan aanbieden eerder dan zomaar artikelen van het internet te plukken en te gaan aannemen dat deze wel juist zullen zijn, dat verzoeker wel behandeld zal kunnen worden.

Dat nochtans geen discussie bestaat over het feit dat verzoeker behandeld dient te worden voor zijn aandoening, en het maar normaal lijkt dat deze behandeling die in België is gestart, ook hier verdergezet wordt, opdat zij blijvend succesvol zou zijn-

Dat in dit verband de arts-attaché geenszins deze behandeling op zijn volle waarde heeft ingeschat, en dienaangaande dient vastgesteld dat het laatste in ogenschouw genomen medisch attest dateert van negen maanden geleden.

Gezien er door verwerende partij in het laatste jaar nooit enig persoonlijk gesprek is gebeurd met verzoeker of enige vraag tot informatie is gesteld, dit ondanks het feit dat wel degelijk behandeling aan de orde is, en er noodzaak is tot behandeling, is het duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan.

Hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst van de aandoening zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, en een oplossing te bieden, heeft de arts er zich toe beperkt te stellen dat er behandeling mogelijk is in Armenië, en wordt een aantal algemene informatie van het internet aangehaald, doch wordt zij voor het overige volledig in plan gelaten met enig concreet voorstel, zodat manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.

Verzoekende partij bekwam nooit enige uitnodiging tot onderzoek of het voorleggen van bijkomende medische gegevens, hoewel deze uiteraard ten eerste hun belang hebben bij de beoordeling van haar dossier en meer specifiek haar actuele medische toestand.

Dit totaal gebrek aan persoonlijk gesprek met verzoeker of vraag tot bijkomende informatie inzake de actuele toestand van verzoekster door de arts van verwerende partij als zijnde noodzakelijk, én bovendien het ontbreken van elk concreet behandelingsvoorstel in Armenië, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Dat de beslissing behept is met schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate ver-strekkende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert, en zich niet beperkt tot algemene argumentatie die geenszins getoetst is aan de concrete situatie van verzoekers.

Door de aangestelde ambtenaar-geneesheer werd in zijn verslag dd. 04.04.2014 op basis van een paar internetsites zonder enige bijkomende vraag of onderzoek van de actuele toestand uitspraak gedaan inzake de beschikbaarheid van behandeling in Armenië en verder op basis van algemene argumentatie uitspraak gedaan over de beweerde toegankelijkheid van de zorgen en opvolging in Armenië, waarbij wordt uitgegaan van tal van hypothetische situaties die geenszins stroken met de werkelijkheid.

Onmiddellijk en zonder enige bijkomende motivering werd gesteld: "Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat deze gevolgtrekking geenszins enige waarde kan hebben aangezien er nooit enig correct advies werd gegeven over behandelings- en opvolgingsmogelijkheden

Als er geen correct advies wordt verleend inzake de mogelijkheid tot behandeling en de beschikbaarheid ervan, dan is het tevens niet mogelijk om te oordelen of er al dan niet een bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Door zomaar zonder enige concrete informatie toch standpunt in te nemen in die zin dat gesteld wordt dat er geen bezwaar bestaat tegen terugkeer, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden.

Het gemakkelijkschijnde aannemen dat er wel geen probleem zal zijn, zonder enig afdoend onderzoek, houdt een manifeste schending in van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet of niet correct onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 04.04.2014.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins afdoende standpunt heeft ingenomen betreffende de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst van verzoekster.

Dat door de adviserend geneesheer wordt verwezen naar een aantal internetadressen om te gaan stellen dat behandeling mogelijk is in Armenië, doch alles zich beperkt tot verwijzing en veralgemeningen, zonder echt in concreto enig voorstel te formuleren.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er voor verzoeker geen duidelijke en voor haar toegankelijke motivering is gegeven in de beslissing.

Dat het verzoekers voorkomt dat de arts-adviseur lukraak een paar internetsites heeft opgesomd die de algemene toestand in Armenië omschrijven doch zonder een concreet behandelingsvoorstel voor verzoeker.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een concreet voorstel van behandeling (ziekenhuis, dokter, enz.), en door dit niet te doen, er geen duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoekster, te stellen dat er wel geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoeker, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Dat verzoekers op basis van dezelfde argumentatie als deze hierboven ontwikkeld tevens de vernietiging vragen van de medegaand betekende bevelen om het grondgebied te verlaten."

4.2. Het eerste en het tweede middel zijn niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de rechten van verdediging aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing, die van bestuurlijke en niet van jurisdictionele aard is, deze rechten zou schenden.

4.3. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de vier door verzoeker aangevoerde middelen voor het overige hieronder gezamenlijk behandeld.

4.4. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

4.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.7. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

Verzoeker werd voorlopig tot verblijf gemachtigd op grond van het door hem geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

4.8. Blijkens het administratief dossier werd verzoeker op grond van het medisch advies van 17 augustus 2011 gemachtigd tot een voorlopig verblijf omwille van een *“pathologie coronaire en évolution”*, waarbij werd vastgesteld dat hij toen niet kon reizen zonder risico's. Er werd voorgesteld om een geactualiseerd dossier te beoordelen na 1 jaar. Uit het standaard medisch getuigschrift van 17 juli 2013 en de bijlage blijkt dat er in 2009 en 2011 stents werden geplaatst en dat er thans enkel een medicamenteuze behandeling loopt, waarbij er geen specifieke noden zijn inzake medische opvolging omdat er *“geen aanwijzingen (zijn) voor een toename van het coronair lijden”*.

4.9. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 4 april 2014 dat als basis fungeert voor en waarvan de overwegingen integraal deel uitmaken van de bestreden beslissing. In dit advies, dat aan verzoeker ter kennis werd gebracht, wordt het volgende gesteld:

“V.(...), V.(...) (R.R.: (0) (...))

Mannelijk

Nationaliteit: Armenië

Geboren op (...)

Graag kom ik terug op uw vraag tot her evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van een aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging»

Voor dit advies baseer ik me op de volgende medische attesten:

- *Medisch getuigschrift (d.d. 08/06/2009) van dr. D. B.*
- *Verslag (d.d., 08/06/2009) van dr. D. B.;*
- *Medisch getuigschrift (d.d. 16/06/2009) van dr. H.;*
- *Attest (d.d. 15/06/2009) van dr. V. H.;*
- *Medisch getuigschrift (d.d. 03/12/2010) van dr. V. H.;*
- *Attest (d.d. 03/12/2010) van dr. H.;*
- *Verslag (d.d. 06/06/2011) van een cardiologisch consult bij dr. D. B. waaruit blijkt dat betrokkene het zeer goed stelt;*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 06/06/2011) ingevuld door dr. D. B. waaruit blijkt dat de medicamenteuze behandeling ook mogelijk is in het tand van herkomst;*
- *Verslag (d.d. 15/06/2011) van dr. D. B.;*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 03/07/2012) van dr. D. B.;*
- *Verslag (d.d. 03/07/2012) van dr. D. B.;*
- *Verslag (d.d. 26/12/2012) van dr. D. B. waaruit blijkt dat de toestand stabiel is;*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 05/07/2013) van dr. D. B..*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 51-jarige man een hartinfarct had in 2009 met een recidief in 2011. Betrokkene onderging een ingreep en sindsdien is de toestand stabiel.

Hij wordt actueel behandeld met metoprolol (Selo-zok®), rosuvastatine (Crestor®), Asaflow en trazodon (Trazolan®).

De huidige gezondheidstoestand is een duidelijke verbetering met het moment waarop de verblijfsmachtiging werd toegekend. Er zijn niet langer acute periodes en de toestand is stabiel met de huidige medicatie.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Armenië

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank van lokale artsen die in het land van herkomst werken en contractueel aangenomen werden door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 19/08/2013 met het uniek kenmerknummer AM-(...).

(2) Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank van lokale artsen die in het land van herkomst werken en contractueel aangenomen werden door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 26/04/2013 met het uniek kenmerknummer AM-(...).

Betreffende de behandeling en opvolging van betrokkene, uit (1) blijkt dat er cardiologen zijn die de opvolging kunnen verzekeren. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat cardio-aspirine, rosuvastatine en metoprolol beschikbaar zijn.

Uit (2) blijkt dat er psychiaters zijn evenals trazodon.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Armenië

Uit het administratief dossier blijkt dat een bepaald type gezondheidszorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen door de staat betaald worden in Armenië. Daarnaast krijgen mensen die behoren tot bepaalde sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van zorgen gratis. In de andere gevallen moeten de burgers zelf betalen voor zorgen.

Er is geen ziekteverzekering, doch de aandoening van betrokkene valt onder een pakket gratis gezondheidszorg (zorgen en medicatie), welke door de staat aan iedere Armeense burger verstrekt wordt en aldus tot de basiszorg kan gerekend worden.

Personen die deel uitmaken van sociaal kwetsbare groepen, zoals arme families (families met weinig middelen en hoge vaste kosten), gehandicapten,... krijgen ook de gespecialiseerde zorgen en de benodigde medicijnen gratis. Ze hebben tevens toegang tot dezelfde zorginstellingen.

Voor arme families is er een familiale sociale uitkering. De uitkering wordt aangepast aan de graad van armoede en de samenstelling van het gezin. Hoe moeilijker de situatie, hoe hoger de uitkering.

Er is hulp voor personen die als werkloos geregistreerd zijn. Dit zijn mensen die geen werk hebben, werk zoeken en ten minste 1 jaar gewerkt hebben. Zij krijgen een werkloosheidsuitkering gedurende maximaal 1 jaar. Deze mensen kunnen ook beroepsopleidingen volgen en worden begeleid naar een job.

Voor arme families is er een familiale sociale uitkering. De uitkering wordt aangepast aan de graad van armoede en de samenstelling van het gezin. Hoe moeilijker de situatie, hoe hoger de uitkering.

Tenslotte dient vermeld te worden dat betrokkene vrij beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt het IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld doormiddel van tewerkstellingsbureaus; accommodatie/huur, extra bagage. Er is geen strikte noodzaak tot mantelzorg. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië, het land waar hij ruim 45 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Verder legt betrokkene geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn waardoor betrokkene zelf in staat zou kunnen zijn om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Gelet op het feit dat betrokkene de leeftijd heeft om te werken en de door zijn voorgelegde documenten niet vermelden dat hij werkonbekwaam is, kan ervan worden uitgegaan dat betrokkene in het land van herkomst ook een beroep zou kunnen uitoefenen en zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Bovendien legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat men niet in staat is te reizen, waardoor kan aangenomen worden dat een terugkeer naar Armenië mogelijk is.

Concluderend kan gesteld worden dat de nodige zorgen toegankelijk zijn in Armenië.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.”

4.10. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeerde op grond van bovenvermeld advies het volgende: *“Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.*

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene/n dient door uw diensten te worden ingehouden.”

4.11. Verzoeker klaagt zich in zijn eerste middel over het feit dat het laatste medisch attest dat naar aanleiding van het verzoek tot verlenging van het voorlopig verblijf werd neergelegd, dateert van 5 juli 2013, terwijl de bestreden beslissing slechts in april 2014 werd genomen. De Raad merkt op dat verzoeker niet aantoont dat hij hierdoor zou zijn benadeeld aangezien hij geen enkel medisch attest kan voorleggen waaruit blijkt dat de situatie, die reeds sinds 2012 als stabiel wordt omschreven, sedertdien fundamenteel zou zijn gewijzigd in negatieve zin. Volgens verzoeker werd geen allesomvattend grondig onderzoek gevoerd en werd geen rekening gehouden met de actuele situatie, maar hij blijft volstrekt in gebreke te duiden welke concrete medische informatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zou zijn veronachtzaamd. In zoverre verzoeker zich op dit punt zou beroepen op het standaard medisch getuigschrift van 6 juni 2014, dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 3), dient te worden opgemerkt dat dit dateert van na de bestreden beslissing zodat noch de arts-adviseur, noch de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee rekening konden houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

4.12. In zijn tweede middel gaat verzoeker er schijnbaar aan voorbij dat het medisch advies niet zozeer een antwoord dient te bieden op de vraag of verzoeker al dan niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter, §1, van de vreemdelingenwet, maar wel of er naar aanleiding van zijn verzoek tot verlenging van het voorlopig verblijf sprake is van een zodanige ingrijpende en niet-voorbijgaande wijziging van de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, dat deze machtiging niet langer nodig is, zoals gestipuleerd wordt in artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit het medisch advies blijkt dat het hartinfarct van verzoeker uit 2009 met recidief in 2011 met ingrepen werd behandeld en dat de toestand sindsdien stabiel is en er enkel een medicamenteuze behandeling is. Verzoeker weerlegt op geen enkele manier de vaststelling dat zijn situatie fundamenteel is gewijzigd ten opzichte van het moment waarop hij een machtiging tot verblijf aanvraag, aangezien zijn coronaire problematiek toen allerminst stabiel kon worden genoemd.

Aangezien thans enkel een medicamenteuze behandeling moet worden voortgezet en uit het onderzoek bleek dat er in Armenië cardiologen voorhanden zijn voor opvolging en de lopende medicamenteuze behandeling beschikbaar en toegankelijk is, is een machtiging tot verblijf in België niet langer nodig. Verzoeker meent echter dat de arts-attaché een concreet voorstel zou moeten doen en zou moeten aanduiden bij welke instelling en bij welke dokter verzoeker zich kan aanbieden. De Raad stelt echter vast dat een dergelijke verplichting nergens uit artikel 9 van het voormeld koninklijk besluit, noch uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid.

4.13. Verzoeker beweert dat geen persoonlijk gesprek heeft plaatsgevonden en dat de arts-adviseur geen bijkomende informatie heeft ingewonnen. De Raad wijst erop dat het onderzoek en het inwinnen van bijkomend advies, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet, louter facultatief is. De arts-adviseur oordeelde dat hij met de door de verzoeker verschaft informatie voldoende gegevens had, waardoor een extra advies van een deskundige niet nodig werd geacht. Gelet op de appreciatiebevoegdheid die de ambtenaar-geneesheer toekomt, dient de Raad het niet inwinnen van bijkomend advies dan ook niet te sanctioneren (RvS 21 maart 2012, nr. 8.251 (c)).

4.14. In zijn derde middel poneert verzoeker nogmaals dat het onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in Armenië niet deugdelijk zou zijn, maar hij brengt geen enkel objectief element aan waaruit het tegendeel zou blijken. Verzoeker beweert dat zou worden uitgegaan van hypothetische situaties en internetinformatie, waarbij lukraak een paar internetsites worden opgesomd. De Raad wijst er echter op dat de informatie werd geput uit de databank van het zogeheten 'MedCOI- project', dat een initiatief is van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst en gefinancierd wordt door het *European Refugee Fund*, en dat verzoeker niet aantoont dat deze informatie niet objectief en betrouwbaar zou zijn. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij oppert dat er geen correct advies zou zijn verleend betreffende de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden. Bijgevolg kan verzoeker evenmin voorhouden dat de conclusie dat er geen bezwaar bestaat inzake terugkeer onjuist zou zijn.

4.15. In zijn vierde middel poneert verzoeker dat er geen onderzoek zou zijn gevoerd naar de evolutie van de pathologie na een terugkeer naar zijn land van herkomst. De Raad stelt vast dat uit de door verzoeker aangeleverde medische stukken geen specifieke informatie kan worden teruggevonden over de invloed van een terugkeer op de evolutie van zijn gestabiliseerde coronaire pathologie. Bijgevolg kan verzoeker de arts-adviseur of de gemachtigde van de staatssecretaris niet verwijten dat deze hiermee bij zijn beoordeling geen rekening heeft gehouden.

4.16. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *"concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen"* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Tevens stipt de Raad aan dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.141). Aangezien werd vastgesteld dat de situatie van verzoeker niet langer een verblijfsmachtiging kan rechtvaardigen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan ervan worden uitgegaan dat er evenmin sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. In elk geval toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van het medisch advies te concluderen dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging tot voorlopig verblijf werd

verleend, niet langer bestonden op het ogenblik dat de beslissing werd genomen om geen gunstig gevolg te geven aan het verzoek tot verlenging van het voorlopig verblijf.

4.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De vier aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN